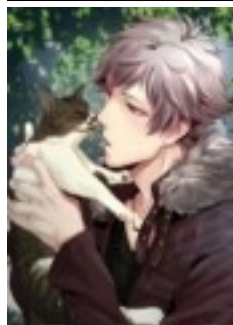

Tự Bể Cong Để Yêu Cậu - Fly in Shallow

Contents

Tự Bể Cong Để Yêu Cậu - Fly in Shallow	1
1. Fly In Shallow - Chương 1: Quả Cam Không Có Chỗ Để	1
2. Fly In Shallow - Chương 2: Hai Lần Uy Hiếp Tổng Tài Chim To	3
3. Fly In Shallow - Chương 3: Tiểu Điểu Nhi Phải Đi Tương Thân Rồi	6
4. Fly In Shallow - Chương 4: Tôi Rất Nhớ Cậu	10
5. Fly In Shallow - Chương 5	13
6. Fly In Shallow - Chương 6	14
7. Fly In Shallow - Chương 7: Dám Cùng Người Của Ta Tương Thân?	19

Tự Bể Cong Để Yêu Cậu - Fly in Shallow

Giới thiệu

Edit: Tặc Thể loại: Đô thị hiện đại, thanh mai trúc mã, giới giải trí. Trì Nhạc cùng Lục Tỷ là đôi bạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-be-cong-de-yeu-cau-fly-in-shallow>

1. Fly In Shallow - Chương 1: Quả Cam Không Có Chỗ Để

Đêm đó là vào tháng ba. Sau 10h đêm, bầu trời đen kịt. Tuy gió thổi qua thực nóng, nhưng vẫn có chút lạnh lẽo. Làn gió mạnh mẽ thổi qua cổ áo, người đi đường đều rút cổ lại mà băng băng bước đi.

Trên đường là ánh đèn neon mờ ảo, hòa cùng âm thanh xe hơi cùng tiếng của người bán hàng rong hè phố. Xe ba bánh chở cam kéo lê trên đường dưới ánh đèn vàng.

Con đường chính nối liền hai hẻm nhỏ, trong đó hiện lên một bóng người cao lớn che khuất cả ánh sáng, ngón tay thon thả kẹp thuốc, tàn thuốc lập lòe trong bóng đêm.

Trì Nhạc một thân quần áo chần chu phẳng phiu, sơ mi trắng, không đeo cà vạt, khuy áo măng tô toàn bộ để mở, tóc thẳng vào nếp.

Gương mặt cương nghị lạnh lẽo, một nửa mơ hồ mập mờ không rõ trong bóng đêm, một nửa nhìn không ra được tâm trạng.

Một hơi thuốc tràn vào lồng phổi, thở ra từ mũi và miệng, đem tất cả sự chịu đựng, bất lực cùng tình cảm, tất cả giấu che giấu trong nụ cười nhẹ.

“Cậu không thể không biết là tôi thích cậu”

Lục Tỷ giống như là vừa mới rời giường không lâu, khoác một cái cardigan len mỏng bên ngoài bộ đồ ngủ, bờ vai vao vút tà tà dựa vào bờ tường thấp bé, đôi mắt mơ màng đang chậm rãi lột một trái cam.

Trong hẻm nhỏ vắng teo, có hai nam nhân to lớn. Phía trước con hẻm người qua qua lại lại. (cần tìm beta...)

Ánh mắt Lục Tỷ chôn dấu trong khuôn mặt bị bóng tối che khuất, nhưng ánh mắt ấy lại sáng vô cùng.

“Cậu có cần phải thích nó đến vậy không?”

Vẽ nhiều khiến xương các ngón tay trở nên phi thường rõ ràng, cậu thờ ơ bỏ một miếng cam vào miệng.

Cậu nhìn lên, nụ cười yếu ớt.

“Trì chim to nhỉ?”

Một chiếc xe đột ngột tăng tốc, tiếng máy nổ ầm ầm bên tai như tiếng sấm rền rĩ.

Lục Tỷ nâng cằm, đôi mắt trong veo như thủy tinh phản xạ ánh hồng quang được thấp lên trong bóng tối, phát ra một tia quỳnh rũ.

Trì Nhạc phả ra 1 ngụm khói, chăm chăm nhìn vào người con trai ở trước mặt này, ánh mắt của hắn sáng lên, giống như con sư tử đang lăm le nhìn vào con mồi của mình, con mồi xảo quyệt lại khó có thể thuần phục hồ ly.

Hắn rất cường thế, rất bá đạo, nhưng vẫn không biết làm cách nào để giữ được cậu bây giờ.

Hai cặp mắt cùng nhìn về điều thuốc lá.

Hai con mãnh thú đang đấu đá lẫn nhau.

Lửa đỏ tàn thuốc đột nhiên cháy hết, bị đôi tay ném trên mặt đất, mặc cho giày da tinh xảo chà đạp lên.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Trì Nhạc một cái cúi người, đem Lục Tỷ vây lấy giữa và vách tường.

Hạ thấp lông mi che đi một mảnh bóng tối ôn hòa, người nọ trong ngực ánh mắt ngời sáng dần ngược lên.

Nguy hiểm đánh cuộc, cuối cùng ai mới là người thắng?

Trì Nhạc cười, nét tuấn lãng cũng theo đó mà tản dần ra, phát ra hương vị hoocmon xâm chiếm đầy kích thích, tay trái nắm lấy cổ tay cậu.

Tay bị người nắm, Lục Tỷ ánh mắt nguy hiểm híp lại.

Trì Nhạc nhìn chăm chăm vào cậu, cầm tay Lục Tỷ đưa miếng cam bỏ vào miệng mình.

“Đây không phải vị cậu thích” Hắn liếm môi một cái, giọng nói hơi khàn khàn.

Mùi hương ngọt ngào của cam tràn ngập bao quanh cơ thể hai người.

Lục Tỷ dẩu môi, đầu gối bên phải đột nhiên huých một cái, thừa dịp Trì Nhạc giật mình, dễ dàng từ trong vòng vây của hắn mà thoát ra.

Lươn lẹo như một con cá.

“Thật độc ác a” Trì Nhạc lau khóe miệng dính nước cam.

Người nọ lắc lư bước từng bước không dài không ngắn tới đầu hẻm, bóng lưng trong treo bị một mảnh đèn hôn ám kéo lê trên mặt đường.

Phía dưới chân tường, một quả cam chậm rãi lăn tới.
Không có chỗ cho trái cam này, càng không có chỗ cho mình dung thân.

2. Fly In Shallow - Chương 2: Hai Lần Uy Hiếp Tổng Tài Chim To

Bên trong phòng họp kinh doanh tối om, chủ quản Emma đang điều hành cuộc họp.

Emma một thân đồ công sở tinh xảo cùng đôi giày cao gót, thanh âm đơn giản mà có lực, đầy khí thế mạnh mẽ xinh đẹp của một người phụ nữ 30 tuổi.

” Chương trình tốt nghiệp của FIT năm nay được chuẩn bị tầm tầm rồi, người mẫu tổ bên này, trước khi tan làm hãy đem danh sách người mẫu được tuyển chọn đặt lên bàn làm việc của tôi.

Tiếp, nghệ sĩ tổ bên này, đem danh sách công ty có nghệ sỹ thuộc vào TOP 3 sửa sang lại chút, giao cho Allen”

Mọi người bên dưới xôn xao bàn tán. Trên mặt mỗi người đều mang vẻ náo nức.

“FIT cùng công ty Sâm Hải cùng nhau hợp tác đã tới 10 năm, chắc tôi cũng chẳng cần phải nhắc lại về sự quan trọng của sự kiện này, tôi không muốn có bất kỳ vấn đề gì xảy ra.”

Emma nói xong, ánh mắt sắc bén quét qua một lượt những người ở trong phòng họp, dừng lại ở góc phòng vài giây, lướt qua Lưu Tình.

Xong việc liền đi ra ngoài.

Lập tức trong phòng tiếng thảo luận vang dội.

“FIT thật là lợi hại, buổi tốt nghiệp mà giống như là sự kiện nghệ thuật lớn tầm cỡ thế giới vậy” Một người mẫu lên tiếng.

“A cái này người không biết đâu, FIT hàng năm nếu tốt nghiệp loại tốt, còn có thể ra nước ngoài phát triển, về nước liền một cái bùng nổ, trở nên thật nổi tiếng nha” Ken tỏ vẻ khoa trương hiểu biết nói.

“Có thật không? Vậy công ty chúng ta chẳng phải quá lợi hại rồi sao, có thể làm việc cùng FIT! Vào được Sâm Hải quả thực là siêu may mắn”

“Phải a!”

Bị thanh âm của vị tỷ tỷ bên cạnh làm cho da gà da vịt nổi lên rần rần, trên đầu cảm tưởng như đạn bom oanh tạc.

Đó là người Đài Loan sao? Quả thực là may mắn.

“Người nói, năm nay tổ trang phục được đi nước ngoài phải không? Gary bày ra vẻ mặt đầy âm mưu “Nếu như năm nay tổ trang phục được ra nước ngoài, kia thường sẽ có nhà thiết kế Đại Ngôn... Tổ nghệ sỹ chúng ta coi như có hi vọng rồi!”

“Nhưng là, tổ trang phục có mấy năm không đi rồi phải không? Gần đây đều là tổ thiết kế tương đối hồng a” Nhân viên kì cựu Mark nhớ lại.

“Kể từ khi tôi gia nhập công ty tới giờ tổ trang phục vẫn là mạnh nhất a” Gary ồn ào.

“Đúng a đúng a, tôi biết sinh viên tốt nghiệp 9 năm trước đã từng ra nước ngoài Trình Chung Ý! Ta siêu hâm mộ hần a! Siêu cấp đẹp trai, mấy ngày trước còn ở nước Anh cùng với nhiếp ảnh gia mới xuất sắc nhất năm” Tiểu muội hưng phấn nói, đôi gò bồng đảo theo từng cử động của cơ thể mà lắc lắc, làm Ken nhìn thấy liền phun trào 2 dòng máu mũi.

Trình Chung Ý? Hẳn không phải đóng phim sao? Bộ phim tốt nghiệp ngắn của hần, Ngụy Thanh chính là người trong nhóm bọn tôi mà” Mark mặt mũi không hiểu. “Người ta tài tử phong lưu hơn người tự nhiên cái gì cũng sẽ giỏi chẳng phải sao!” Tiểu mỹ nữ mặt thẹn thùng, một lòng khen ngợi Trình Chung Ý.

Mọi người vừa bàn luận vừa lục tục rời đi, âm thanh náo nhiệt bất quá dần biến mất sau cánh cửa.

Thường A cả người thả lỏng, sần mi khẽ khép lại vẫn kiên: “Lại là triển lãm của FIT, hàng năm người người náo nhiệt, mỗi mình là im lặng, ai

~~”

Đôi tay cùng cơ thể không tính là mảnh khảnh đồ ập xuống bàn, âm thầm oán trách.

“Nhà người còn không chịu đi triển lãm FIT a?” Allen một bên thu dọn đồ đạc một bên chế giễu nàng.

“Trì Nhạc tai to mặt lớn, trước giờ muốn đi đâu làm gì đều tùy ý, Emma cũng không xen vào, người mẹ nó an nhàn quanh năm ngày tháng” Gary học Allen cười lạnh một cái, đem văn kiện trên bàn sắp xếp đủ, đứng lên đi ra ngoài cửa.

“Ta nói Thường A mệnh tốt bao nhiêu, chúng ta chạy đông chạy tây cả ngày bận rộn, người chỉ cần quản có mỗi Trì Nhạc, còn lại việc gì cũng không phải làm” Allen nói xong, cùng Gary trêu qua ghẹo lại rời khỏi phòng họp.

Thường A nội tâm uất hận phun: Hâm mộ ta, cầm tiền thưởng cũng không chia cho ta phân nửa!

Vừa nói vừa cấp Trì Nhạc gửi tin nhắn.

Trên màn hình hiện lên cuộc trò chuyện.

Thường A: Trì Nhạc, năm nay FIT triển...

Trì Nhạc: Không đi.

Ở trong phòng chụp chuyên dụng Sâm Hải, Trì Nhạc hôm nay tiến hành quay chụp một phân cảnh lớn.

Đèn chiếu hạ, nam nhân cao 193cm, hai chân thẳng tắp thon dài, khí tức hiên ngang, cực kỳ phối hợp khớp trên mình một bộ quần áo xẻ tà tinh tế, nhất thời đưa qua một ánh mắt sắc bén, động tác thuần thực mà chuyên nghiệp.

Nghe nói đồng nghiệp chính là nhiếp ảnh gia nổi tiếng kén chọn Diệp Kỳ, lúc này đứng trước mặt hần lại một bộ dạng hưng phấn, biểu thị đủ tiêu chuẩn.

Dự tính năm giờ rưỡi kết thúc quay chụp, bốn giờ liền thuận lợi thu công, siêu mẫu cùng nhiếp ảnh gia hàng đầu cùng hợp tác, hiệu suất quả nhiên là khác biệt.

Thường A cầm chai nước lúc tiến vào, Trì Nhạc cùng Diệp Kỳ đang xem lại các phân cảnh.

Trên màn hình là một đao bổ xuống, Diệp Kỳ mặt mũi tán thưởng, nói đến mức khoa tay múa chân như hài tử.

Trì Nhạc lễ phép cười cười, ngón tay đồng thời chỉ vào phía trước: “Bộ đầu tiên này thật ra có thể thay thành bộ cuối cùng, sau đó đổi lại chút màu sắc, toàn bộ cảm giác sẽ cực kỳ khác biệt”

Diệp Kỳ có chút kinh ngạc: “Người trừ bỏ làm người mẫu chuyên nghiệp, đối với thời trang cũng rất nhạy bén a, trước kia đã từng học qua?”

Trì Nhạc cười, cố ý lãnh tránh chủ đề này: “Thật ra ta với nhiếp ảnh cũng rất có hứng thú”

“Đừng đừng đừng, người như vậy quả thực có tài, nhưng cũng đừng cướp mất miếng cơm của ta chứ.” Diệp Kỳ nói xong liền tỏ ra bộ dáng sợ hãi. “A, không phải nói Diệp đại nhân trong giới nổi danh tính tình hào phóng rộng rãi sao?” Làm cho người mới đang đi thăm thú Tiểu Mỹ le lưỡi một cái “Người không thấy bộ dáng hần rất mạnh rất Q* sao?”

Gary liếc mắt nhìn Trì Nhạc, tháng này không biết đã có biết bao hợp đồng bị gia hỏa này cướp đi. Trì Nhạc có cái gì tốt? Trừ việc có kinh nghiệm lâu năm, người suất một chút, khí chất xuất chúng một chút,

như vậy muốn bao nhiêu phiền toái có bấy nhiêu phiền toái, cả ngày hướng fan chọn ba bỏ bốn quơ tay múa chân.

Ken lại có tâm tình cực tốt: “Ta nói gương mặt băng sơn của Trì Nhạc thế nào lại trở nên ôn nhu như vậy? Hai người này hợp lại thành một cặp thực hợp nha”

Thường A ở một bên im lặng nghe, không nhận được một trận đạn bay tan tác qua đỉnh đầu —Mặt lạnh? Trời đất ơi. Trông thấy dáng vẻ khác của hắn người sẽ không nói như vậy.

Ken thấy không ai đáp lại, lấy cùi chỏ chọc Tiểu Mỹ: “A người nói xem, hai người này nhìn thế nào cũng không thấy giống như chỉ là hai người bạn thân thôi a”

Tiểu xinh đẹp từ khi tới còn chưa có dứt mắt ra khỏi thân ảnh của Trì Nhạc. Người này anh tuần đẹp trai như vậy, thật là kích thích a, đúng loại nàng thích. Nghe Ken nói như vậy, không nhận được quay đầu mặt kinh ngạc: “Người nói gì a! Trì Nhạc đàn ông như vậy, làm sao có thể là GAY!”

Mọi người đang nháo, Trì Nhạc cùng Diệp Kỳ đã bàn bạc công việc xong, hàn huyên vài câu rồi cùng nhau tạm biệt.

Hai người người tới ta đi, một bộ dáng YY** không sai lệch.

Tiểu Mỹ nhớ tới lời Ken vừa nói, không khỏi có chút sợ hãi.

Không được, nam nhân tuyệt phẩm như vậy, nhất định phải kịp thời nắm bắt. Định thần lại, đạp giày cao gót uyển chuyển thướt tha đi tới.

Trì Nhạc đem áo khoác cởi ra, giao cho người trợ lý bên nhiếp ảnh, nâng cầm lên, cởi bỏ bớt mấy cái khuy ở phía trên chiếc áo sơ mi, một cặp (giò) đùi trắng tuyết không chút tỳ vết đập vào mắt hắn. Váy ngắn đến sát phía trên đùi, bộ ngực lớn đầy đặn, cánh tay mảnh khảnh, đi lên chút nữa, liền bày ra vẻ mặt đỏ hồng thẹn thùng nam nhân thích nhất (giả tạo vãi lều)

Tiểu Mỹ hơi cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ, “Ta là người mới vào công ty, gọi Ti Mỹ, người cũng có thể gọi là Tiểu Mỹ, mới vừa rồi các tiền bối đưa ta tới nơi này thực tập, thật làm cho ta được mở rộng tầm mắt, người cũng thật giỏi nga...”

Trì Nhạc nhìn một chút sau lưng Tiểu Mỹ cái người gọi là tiền bối kia, Ken xanh mặt, Gary tức đến quay ra xem thường.

Thường A ở bên cạnh bọn hắn, mặt như đi vào cõi tiên. (=)))

Trì Nhạc giật giật khóe miệng, vòng qua Tiểu Mỹ hướng Thường A đi tới. Một tiếng liền đoạt lấy chai nước trong tay cổ.

Pặc, lư loát mở ra nắp bình nước.

Thường A ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn cái cầm hoàn mỹ của Trì Nhạc, yết hầu rung động nhẹ, trang phục thả lỏng, cởi ra vài cái nút áo, vẻ đẹp bên trong như thoát ẩn thoát hiện.

Nàng hiện không có tâm tình thưởng thức thân thể hoàn mỹ của Trì Nhạc, chỉ thăm tính nếu không đi triển lãm FIT thì sẽ không có tiền thưởng của mình.

Trì Nhạc uống xong nước, đem bình ném lại về tay Thường A, nhìn vẻ mặt ảo não ủ rũ của nàng, không nhận được nổi hứng muốn trêu chọc.

Cúi người, hỏi Thường A mặt tròn như cái mâm một câu: “Sao nhìn mặt lại khổ sở vậy, ăn chưa no sao?” Giọng hắn trầm thấp có lực.

Thường A hít hít lỗ mũi, vẻ mặt người biết rõ rồi còn hỏi thực ủy khuất, nhưng vẫn rất có trách nhiệm mà trả lời: “Trì Nhạc, người thật không đi FIT triển? Bao người tranh tới bể đầu chảy máu”

Trì nhạc khiêu mi: “Thế nào? Muốn ta bể đầu chảy máu?”

Thường A sầm mi khổ kiểm: “Ta dĩ nhiên không phải cái ý này. . . Ta. . .”

Trì nhạc tà tứ cười một tiếng: “Đi.”

Dứt lời, bước nhanh tiêu sái rời đi.

Tiểu Mỹ có chút lúng túng không dám tin, nàng vừa mới bị phốt lờ sao?

Trợ lý nhiếp ảnh đi ra thấy Thường A, hưng phấn vỗ vai nàng: “Đại Thường người tới rồi, vậy ra nói với người cái này hẳn quả khí phách, các người nhiều người nhìn Trì Nhạc như vậy, quá phô trương rồi, đúng là siêu mẫu có tài!”

Mặt Thường A trầm xuống: “Nói người bao lần rồi, đừng gọi là ruột già***!”

(*) : Q = kyu=cute= đáng yêu ý ạ :”>

(**) YY= ý dâm, hoang tưởng, tự sướng, đại khái là bảo anh hint =))))

(***) ruột già = dàcháng = đại thường)

3. Fly In Shallow - Chương 3: Tiểu Diệu Nhi Phải Đi Tương Thân Rồi

Nhà ở Trì Nhạc tinh xảo xinh đẹp, còn mang một chút phong thái tri thức văn nhã - Cái này cũng phải nói là do Trì mẫu chính là một giáo viên nho nhã đoan trang. Toàn bộ nhà cửa đồ đạc đều được sắp xếp ngăn nắp gọn gàng. Chẳng qua căn nhà lớn như vậy, lại thiếu hương vị người.

Trì nữ nãi đang ngồi trên sofa xem TV, chương trình TV lúc này đang chiếu < cảnh=“” vàng=“” lá=“” ngọc=“”>> , Trương Quốc Vinh đang hát >. Trì nữ nãi trên dưới 80, hai bên tóc mai hoa râm, sắc mặt hồng hào, mặc quần áo màu sắc tươi tắn, phong cách ăn mặc rất ổn. Rắc rắc, rắc rắc. Ổ khóa cửa chính động vài cái, cửa liền mở ra, ngoài cửa truyền vào thanh âm náo nhiệt, cùng căn phòng lạnh tanh rất khác biệt. Cách vách má Hùng đang reo réo gọi con, đại khái là mẹ nội nó thanh âm từ gần tới xa: “Tiểu tổ tông, ăn nốt phần cơm đi này”

Trì nữ nãi còn ở trong phòng cảm thán: “Bao nhiêu năm rồi vẫn đẹp trai như vậy, bây giờ có con rồi cũng vẫn có thể hồng, tựa như...”

Lúc này Trì Nhạc liền đẩy cửa đi vào.

Trì nữ nãi liếc hần hột một cái. Lớn lên người ngợm như Tôn Tử, quần áo vừa vặn, nhìn qua lại có vẻ phong trần. Giữa hai lông mày đã có chút khí khái đàn ông, gờ tay nhấc chân đều rất mực khuôn phép, cũng đã biết cái gì mà tây trang cà vạt, ống tay áo sơ mi lộ ra bao nhiêu cm mới là ưu nhã.

Trì nữ nãi chỉ Trì Nhạc: “Người tự đắc!”

Trì Nhạc không hiểu lắm, chỉ cười cười.

Trong TV, ” Cảnh vàng lá ngọc” đang chiếu ống kính vào đặc tả Cố Gia Vinh, hình ảnh tươi cười phóng đãng, trở trêu thay bởi sự phong độ và vẻ bề ngoài quả thực giống nhau. Gương mặt Cố Gia Vinh và Trì Nhạc dần dần chồng lên nhau.

Trì Nhạc đem áo khoác vắt qua ghế dựa: “Nãi nãi”. Hần cương chiều gọi.

Trì nữ nãi liếc một cái: ”Gọi! Ta! Trần! Tiểu! Tỷ! Về mặt không thể trái nghịch.

Trì Nhạc mím môi cười, lắc đầu một cái, trở về phòng lấy đồ.

Đẩy ra căn phòng ngủ đã lâu không có ai ở, tất cả đều giữ nguyên trạng theo thói quen của hần, nhìn qua đầu giường nơi có bức tranh trầu tượng nho nhỏ, phía trên nghiêng nghiêng lệch lệch ký tên LX.

Đó là tấm tranh vẽ Lục Tỷ đưa cho hần hồi còn nhỏ. Trì Nhạc nhìn giữa tranh vẽ là bản thân, khỏe miệng gọi lên nụ cười ôn hòa.

Trong phòng khách, Trì nãi nãi cũng không ngẩng đầu lên hỏi: “Tiểu tử đó đâu? Cũng đã lâu không có nhìn thấy hần rồi!”

Trì Nhạc vừa tự mình đi rót nước vừa quay lại hỏi: “Mấy ngày?”

Trì nãi nãi đếm ngón tay: “Phải tới...hai tuần đi!”

Trì Nhạc uống 1 hớp: “Ta nhớ không lầm, ta không về nhà phải tới 3 tháng rồi đi”

Trì nãi nãi không nhịn được: “Người không giống nhau” Trì Nhạc thật bất đắc dĩ: “Có gì khác nhau chứ?”

Trì nãi nãi cây ngay không sợ chết đứng: “Người vốn là không có về nhà!”

Trì Nhạc phụ họa nói: “Phải phải phải”

Trì nãi nãi bước tới trước Trì Nhạc, mặc dù đã vào tuổi tứ tuần, nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp, đôi mắt có phần suy tư, thần bí hề hề: “Ta đưa người xem thử đối tượng hẹn hò của tiểu tử”. Nói xong móc ra một tấm hình.

“Nga, ta xem một chút” Trì Nhạc nhận lấy tấm hình “Chưa nhìn ra hình dáng gì”

“Người lắm chuyện quá!” Trì nãi nãi đưa tay đánh Trì Nhạc, sau đó đứng nghiêm vững vàng, ho khan một tiếng, giọng không cho cãi lời phân phó: “Giúp ta đưa tấm hình này cho tiểu tử đó”

“Hảo hảo hảo” Trì Nhạc ứng phó, đem hình nhét vào trước ngực “Trần tiểu thư lợi hại như vậy, lúc nào phải tìm cho mình một người bạn như vậy ha”

Trì nãi nãi cầm cây trượng quật vào chân hần ” Người chỉ được có thế, xú tiểu tử”

Trì Nhạc cười, quắp lấy cái áo khoác vắt trên ghế, chạy ra ngoài.

Sáu bảy giờ tối, toàn thành phố đều trở tối. Trì Nhạc đang lái xe. Ánh mắt vẫn như vậy, riết một biểu cảm khó mà nắm bắt.

Bóng mây hồng chảy trôi qua cửa sổ xe, xe đi ngang qua một địa phương quen thuộc, Trì Nhạc quay đầu, ánh mắt chìm vào quá khứ. Dừng xe, hần châm lửa đốt một điếu thuốc.

Trong túi áo khoác để ở ghế sau, điện thoại sáng mà cùng rung động nhẹ nhẹ, lại không có gây cho người ở ghế lái chút chú ý nào.

Bang. Bang. Phanh.

Có người ở bên ngoài gõ cửa kính xe. Trì Nhạc quay cửa kính xuống, Thường A ở bên ngoài một tay cầm di động, một tay cầm văn kiện, khoát khoát nắm tay, mặt đắc ý: “Biết ngay người đang ở chỗ này mà”

Phó lái được mở ra, Thường A đặt mông ngồi vào, đưa qua 1 phần tài liệu: “Diệp đại sư vừa mới gọi điện tới, nói là ngày mai quay chụp phối hợp phương án, trước phải lấy cho người xem qua”

Trì Nhạc nhận lấy văn kiện, một tay kẹp thuốc, một tay mở ra văn kiện giấy tờ: “Có bút không?” Hần cũng không ngẩng đầu lên.

Thường A từ trong túi xách móc ra một cây bút bi hình trái tim thiếu nữ, đưa cho Trì Nhạc, sau đó a a ngồi một bên nhìn tổng tài bá đạo Phong Trì Nhạc cầm cây bút bi màu hồng vẽ mặt thành thật viết lên ý kiến.

“Trì Nhạc, sao mỗi lần đều thấy người ở đây?” Thường A hé ra gương mặt tròn, đôi mắt bát quái đảo một vòng: “Công ty đem người chuyển theo hướng nghệ sĩ mà phát triển, người nếu có nữ nhân mà không báo lại, ta sẽ bị Emma tróc thịt, lột da” Thường A dứt lời, làm cảnh tượng con cá chết.

Trì Nhạc quay đầu, gõ một cái vào đầu nạng. Toàn công ty trên dưới nhiều người ngực to chân dài như vậy, hần hết lần này đến lần khác chỉ coi như không khí khiến mọi người sững sờ.

“Uy? Lục Tỷ sao? Xuống lầu mau có chuyển phát” X Thông Tiểu Ca giọng hào sảng từ cửa kính xe nơi ghé lại vọng vào. Thường A chỉ thấy, thân hình đại lão bản có chút không tự nhiên.

Người nào nha? Chẳng lẽ là.... lão bản đang một mực đợi người kia? Đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đã xuất hiện rồi! Thường A cười hắc hắc, xoa xoa hai tay, ánh mắt phát ra tần số radar bắt quát sắc bén.

Chỉ chốc lát sau, một người ăn mặc phong phanh chân đi dép lê liền xuất hiện ở trong tầm mắt của hai người.

Nam? Thường A nháy mắt mấy cái, lại không tự chủ rùng mình một cái, người này cũng không sợ lạnh sao?

Lục Tỷ thân cao gầy, da thịt trắng nõn, chợt nhìn lại không thể nói là ốm, nhưng gơ tay nhắc chân lại mang theo một loại hương vị quyến rũ không nói nổi thành lời.

Chuyển phát nhanh Tiểu Ca chỉ thấy một đôi cao gầy đẹp mắt đi tới, nhận lấy bưu kiện trong tay y, ngừng đầu phát giác tháng 3 lại ăn mặc lạnh đến vậy, ngăn người sau đó lại có chút khấn trương.

“Bên trong....người không lạnh sao?” Nhân viên chuyển phát Tiểu Ca mặt căng thẳng.

Rắc rắc. Cây bút trong tay Trì Nhạc phát ra âm thanh quái dị.

Thường A quay đầu, phát hiện gương mặt lão bản hiện có chút đen. Lục Tỷ lý tên mình lên phần nhãn của bưu kiện, nhìn phần người gửi một chút, liền xé mở bưu kiện ra.

Bưu kiện trong túi có một phong thư, phong thư trong để một cái văn kiện, Lục Tỷ cúi đầu xem văn kiện, chợt mím môi một cái, đôi môi mỏng chu lên như muốn hôn, tóc con rơi xuống mí mắt, hai bên xương quai xanh lộ ra bên ngoài, đôi chân gầy gò kẹp chiếc dép, hình dáng đẹp mắt, ngón chân thon dài.

Thường A nuốt nước miếng một cái, cái này Tiểu Ca càng xem càng thấy....quyến rũ.

Lục Tỷ rất nhanh liền xoay người đi lên lầu. Trì Nhạc nhìn theo bóng lưng của hắn, nói nhỏ: “Chúng ta rõ ràng cách gần như vậy...”

Thường A nghe mà rối rắm, trong não thoáng qua ba vạn năm ngàn chuyện tình Mary – Trì Nhạc, nguyên lai người một mực yên lặng ở chỗ này, chờ đợi như vậy, thực là si tình! Cư nhiên là vậy!

” Người quả nhiên đều không đem ta để vào mắt” Trì đại tổng tài giọng khó chịu.

“....Lão bản, trước mặt người có kính chắn gió”

” Ta đểch quan tâm”

“....Lão bản, kính chắn gió sẽ phản quang”

” Nếu như là ta, bất kể cậu ấy ở nơi nào ta cũng đều có thể nhìn thấy cậu ấy! Người nói, liệu có phải cậu ấy bị mù hay không?” Trì đại tổng tài quay mặt lại, vô cùng nghiêm túc hỏi.

Thường A có chút thương tâm, chuyện tình xưa nàng Mary sao đã biến thành dữ dội đầy song gió.

Hai người mặc đồng phục học sinh trường Nghệ Thuật vác bảng vẽ đi ngang qua xe của bọn họ. con trai tuổi mười lăm mười sáu, trẻ trung đùa giỡn lẫn nhau, biến mất trong tàn dư của ánh đèn ở con hẻm nhỏ.

Trì Nhạc đặt tay lên bánh lái, ngón trỏ kẹp thuốc, mang theo vài phần mỗi một.

Thở ra làn sương khói ở trước mặt, cũng từ từ mà nhớ lại. Bọn họ tốt nghiệp FIT đã bao lâu rồi? Năm năm? Sáu năm?

Trì Nhạc không nhớ rõ. Vậy mà trong trí nhớ của hắn, việc buổi chiều ngày thi đấu tại FIT đó, lại phá lệ rõ ràng.

Lúc ấy ở trong khu nhà kho cũ. Giá vẽ cùng đồ vẽ lộn xộn một đống trên đất. Trên bệ cửa sổ, một ít hoa cỏ buồn chán bay xào xạc.

Lục Tỷ bán nude thân trên, chân trần mặc một cái quần jean, tóc dài buộc tạm lại ở sau ót, thuốc màu dính thành từng tảng ở trên rìa tóc chỗ ót.

Điện thoại di động trên bàn đang để bài “The blue moods of spain” > , bối cảnh bài hát là hai người Lam Vũ đang cùng nhau ở ô cửa sổ nhỏ của nhà Lam Vũ uống rượu đế.

JesusIdon' twannadiealone

JesusohjesusIdon' twannadiealone

Mylovewasn't true

NowallIhaveisyou

Trì Nhạc nhàn nhàn ngồi trên ghế, hai cặp chân dài không có đế yên, cong cong lười biếng, cúi người đối với ống kính, tay ra dấu, ánh mắt từ ngón chân Lục Tỷ vuốt ve thân thể xinh đẹp, xương cốt rõ ràng, bắp thịt không nhiều không ít, đều đặn vừa đủ, giống như mỹ thiếu niên trong Thần Thoại Hy Lạp.

Từ góc độ này nhìn Lục Tỷ, một đôi mắt sáng ngời có thần, phảng phất có gì đó sáng lấp lánh. Ánh sáng phân tán trên long mi, con ngươi đen nhánh trong vắt, mang một vẻ lẫm liệt thanh minh.

Người này, rõ ràng nhìn cũng không phải quá được, nhưng lại mang một khí chất rất mê người.

Ánh mắt Trì Nhạc quét qua mặt mũi tới những lọn tóc nhỏ dưới gáy, dừng lại ở hình dáng cục xương rõ ràng ở cổ.

Mấy giây dừng lại, tầm mắt bơi xuống phía dưới, xương bả vai mượt mà, ngón tay dài nhọn linh hoạt, vai rộng eo hẹp chân dài tới nách.

Đây rõ ràng là thân thể nam nhân, hẳn biết.

Trên bàn để hai ba trái cam, tỏa ra hương vị nhàn nhạt. Cùng bề cửa sổ hoa hoét tiêu điều thực tương phản.

Một ít không rõ là tạp vật hay nhánh cây, hòn đá tùy ý cũng có thể thấy được.

Nơi đó loạn thành một đoàn, có ý nghĩa riêng của nó, là thứ ngôn ngữ mà người ta không thể hiểu được.

Xen lẫn với những gam màu mềm mại của màu, cây cỏ nhúng màu xoát dứt khoát trên tờ giấy trắng.

Lục Tỷ vẽ ít khi có suy nghĩ, đại đa số thời điểm đều dựa vào trực giác, thường thường đầu còn chưa nghĩ, thì tay đã làm. Có thể là một sắc khối, một mảng màu mơ hồ, một cái hình dáng rõ ràng, bất kể thứ gì. Khi hắn mang trên mình dáng vẻ lười nhác, có một loại mỹ cảm trào dâng đánh trúng lòng người.

Trì Nhạc có suy nghĩ đặc biệt muốn cấp cho Lục Tỷ một bức ảnh khóa thân, liền đối cậu nói: “Cậu tới đây một chút”

Lục Tỷ cũng không bước tới, thủy chung vẽ mặt chuyên chú.

Lúc này cậu đang cầm mấy cây bút lông nhỏ, nhúng màu vẽ ký tên: 2009.9.12.

Trì Nhạc cầm điện thoại lên, tắt nhạc. Ca khúc “The blue moods of Spain” dừng lại.

Trì Nhạc lại nói: “Người lại đây để ta hôn người một cái”

Lục Tỷ ngẩng đầu. Chính là do quá nóng, lại không có quạt, tay hắn mồ hôi ướt đẫm, làm ẩm ướt cả lớp lông mao trên mặt, có một loại quyến rũ không thể nói lên lời.

Lục Tỷ hé môi, dùng một loại giọng nói khó đề nén: “Dựa vào cái gì nha”.

Trì Nhạc hí mắt thuận miệng cười nói: “Chỉ bằng ta thích người thôi”.

Lục Tỷ tay cầm bút, đem cây bút lại vừa mới rơi nhặt lên, nhàn nhạt trả lời một câu.

“Trì chim to, con mẹ nó người giống như có bệnh”.

Trì Nhạc móc ra một điều thuốc, châm lửa, đặc biệt thỏa mãn thở một hơi, dáng tươi cười hứu hác như thâm**, lại không cố kỵ gì.

Lướt qua đám khói mông lung, một thân ảnh trong trẻo lạnh lùng cứ như vậy hằn sâu trong trí nhớ.

Hồi tưởng lại, chính là lần đầu tiên ta nói thích dáng vẻ của người.

(**) hứu hác như thâm = giữ kín như bưng.

(*): = truy

4. Fly In Shallow - Chương 4: Tôi Rất Nhớ Cậu

“Cuộc sống con người là theo đuổi tự do”

Tám giờ sáng, Trì Nhạc thức dậy, nhìn thấy tin nhắn trong điện thoại có một câu như vậy Người gửi- Tiểu Điều Nhi (chim nhỏ)

Mở ra, kéo xuống, còn nữa câu khác :“Lão thái thái đang tìm đối tượng hẹn hò (xem mắt) cho tôi?”

“Thao”. Trì Nhạc mắng một câu, đem tin nhắn xóa bỏ. Cậu còn muốn đi xem mắt, đợi xem tôi thu thập cậu như thế nào.

Nhớ đến gương mặt hồ ly đặc ý của Lục tỷ, Trì Nhạc không khỏi nghiêng răng. Dậy sớm, đánh răng, làm những công việc thường ngày

Nếu muốn biết Tiểu Điều Nhi là dạng người gì, thì chỉ có thể nói- người xấu. Nếu dùng 4 từ để hình dung cậu, thì đó chính là “không phải dạng vừa”(đâu) Còn vì sao mà cậu cậu dẫn được tôi, kỳ phùng địch thủ (đối thủ cạnh tranh), cảm giác này thật tuyệt. Cuối cùng, vì sao cậu ấy lại coi thường tôi, chỉ có thể nói, cậu dúi (mất có vấn đề) Tôi đã từng hỏi, nếu có một tên đồng tính luyện ái yêu cậu, cậu cảm thấy thế nào? Cậu ấy hỏi ngược lại tôi, ớt vàng, ớt xanh, tôi sẽ chọn cái nào? Trên thực tế, tuy là hai câu, nhưng lại cùng một nghĩa ??? Mà ớt vàng ớt xanh ta đều không ăn, giống như nam nhân nữ nhân cậu đều không yêu.

Tóm lại, đó cũng chỉ là chuyện nhỏ, cùng ta có quan hệ gì đâu. Hôm nay công việc chủ yếu vẫn là quay chụp, tiếp đón khách hàng cùng Nam Cực.Hợp tác cùng một cô gái, quay chụp rất thuận lợi, hết thấy đều thông thả như thường. Kết thúc, Nam Cực tới chào hỏi: “Trước kia chúng ta chưa từng gặp mặt, cảm giác rất tốt”

Trì Nhạc vừa cởi áo khoác vừa trả lời: “Trước kia không nhận chụp ảnh thời trang”

Nam Cực tỏ vẻ kinh ngạc, nghĩ thầm quả nhiên chính là nhân vật lớn, nhận việc còn phải dựa vào tâm tình, vì vậy thử thăm dò hỏi: “Vậy sao lần này lại nhận?”

Trì Nhạc chỉ cười không nói, cúi người trước mặt Thường A gõ một cái lên mặt bàn: “Để cho kẻ này vui vẻ đây”.

Thường A chu mỏ, nài nỉ tự mình hiểu, Trì Nhạc đây là cấp cho cô một ơn huệ được đi FIT. Người này chính là như vậy, đánh một roi cho một viên đường, bá đạo lại còn tùy hứng, thông minh biết sương xườn mềm ở chỗ nào, khiến người ta muốn hận cũng không hận nổi. Nam Cực quay đầu nhìn về mặt ngưỡng ngưỡng của Thường A, đánh giá vẻ khác biệt của hai người, mặt đàn hỏi: “Đây là...anh...người yêu của anh?”

Trì Nhạc từ chối cho ý kiến: “Đi”

Trì Nhạc dừng xe xong, nhìn chăm chăm vào một điểm, ánh đèn mờ mờ từ cửa sổ nhỏ hắt ra, có người còn chưa ngủ. Trì Nhạc móc ra một điều thuốc.

Bốn phía yên tĩnh không một bóng người, trời tối đen như mực. Cảm thấy cả thành phố dường như chỉ còn lại mỗi mình mình, còn có ngọn đèn đường ấm áp ở đằng trước. Khi đó cũng là như vậy, bọn họ ngồi trong bóng đêm cùng nhau uống rượu. Ngoài trời gió rất lớn, vù vù vù vù, tình có phi cơ bay qua, tiếng động cơ thật to như muốn nổ cả hai lỗ tai. Gió luồn qua khe hở ở gấu quần hần, lại luồn vào áo khoác, áo khoác bị gió hất tung lên như một con chim sắp chết yếu (chả hiểu sao lại ví von ntn...). Nếu từ một nơi rất cao nhìn xuống, có lẽ chỉ có thể nhìn thấy hai đốm lửa nhỏ, hai thân ảnh nam cao lớn đã sớm bị bóng đêm nuốt chửng. Cảnh và người đã mất, rất nhiều chuyện cũng trở nên không còn quan trọng nữa.

Lục Tỷ nằm trên lan can, lười biếng như một con mèo, quay đầu lại trên môi ngậm thuốc, nụ cười mang theo một chút giảo hoạt: “Thật mẹ nó lạnh”

Gió thổi qua người cậu, thổi ngược lên mấy sợi tóc, mềm mại phân tán trên từng sợi tóc.

“Có tôi yêu thương cậu đây rồi”

“Cậu?” Lục Tỷ hất cằm, gương mặt kiêu ngạo tỏ vẻ không tin.

Bầu trời vắng lặng, yên tĩnh lạnh lùng trong đêm, tiếng gió ô ô, tiếng túi tiền lợi kêu sột soạt, vang lên giữa không trung. Trì Nhạc cũng không trả lời, đưa tay lấy ra lon rượu, đứng dậy đi về phía lan can nơi Lục Tỷ nằm. Thân ảnh thiếu niên trong đêm mơ mơ hồ hồ, cuối cùng hỗn loạn thành một đoàn. Lắc lắc lon bia trên tay, nhìn vào cái tem nhỏ đề 2009.9.12, chính là ngày tốt nghiệp FIT năm đó.

Một năm kia, bọn họ mới có hai mươi, phí hoài tuổi thanh xuân, thậm chí còn chưa từng cảm nhận được niềm vinh dự hay được nghe tiếng vỗ tay, tất cả như mới ngay đây vậy. Nếu như không có cái biến cố kia, tuổi trẻ thành danh, khoái ý khắp nơi, thì tất cả sẽ giống như kế hoạch mà Trì Nhạc đã dự tính. Làm sao lại giống bây giờ, muốn thân cận, lại sợ dựa vào quá gần. Sợ cậu sẽ chạy, sẽ phiền, sẽ liên một nhát ném ta lại một chỗ mà đi.

Rạng sáng 2 giờ, đèn trong phòng tắt, cậu ngủ.

Trì Nhạc dập tắt đèn thuốc vừa mới châm, lẳng lặng ngồi trong xe. Bên ngoài bài nhạc “Truỵ” của Trương Quốc Vinh nay đã thành “Giáng sinh vui vẻ, ngài Laurence”. Trong tay cầm trái quýt đã sớm bị không khí trong xe làm nóng, tai nghe bản hòa tấu dương cầm “Laurence”, Trì Nhạc cảm thấy lại nhìn thấy hình ảnh Lục Tỷ đứng ở phòng âm nhạc, chăm chú lắng tai nghe.

“Đây là bài gì?” . Đó là lần đầu tiên mà Lục Tỷ có hứng thú với âm nhạc.

” Ngài Laurence, Giáng Sinh vui vẻ.” Một âm thanh cười không có ý tứ.

Trì Nhạc tắt máy điều hòa, mở chốt cửa. Làn gió ẩm thổi qua cây quýt lác tác lác tác, sau đó ngừng lại. Lục Tỷ không thích nghe ca nhạc, cậu ghét những âm thanh ồn ào, cho dù là tiếng chuông điện thoại, chuông báo tin nhắn hay tiếng vận hành của các loại máy móc. Mùa hè năm đó trường bọn họ chuẩn bị cho cuộc thi FIT, trong căn phòng nhỏ chỉ đủ cho 2 người ở cùng với chiếc quạt máy bị hư không thể sử dụng được, Lục Tỷ luôn cời trần mà vẽ tranh, từ lúc trời sáng choang cho đến tận tối, mồ hôi chảy dài trên cơ thể lấp lánh sắc hồng của mặt trời, thật quyến rũ.

Trì Nhạc mở nhạc trên điện thoại, cố gắng phân tán lực chú ý, lời bài hát như nói hộ hần những lời muốn nói cất chứa trong lòng. Mỗi khi tiếng nhạc vang lên, Lục Tỷ đang chuyên tâm vẽ tranh sẽ ngẩn đầu, tà tà liếc Trì Nhạc một cái. Ánh mắt kia như ngầm cho phép, ngầm cho phép người đàn ông này sử dụng quyền lợi duy nhất của hần tấu vang những âm thanh ngọt ngào trong không gian yên tĩnh của cậu.

Trì Nhạc nhìn đôi mắt trong trẻo, linh động của cậu dừng lại trên người mình vài giây ngẩn ngủ, cho dù không có dư thêm một biểu tình nào cũng có thể làm cho trái tim nhỏ bé của hần nhảy lên điên cuồng. Âm thanh bên tai đã sớm mơ hồ, chỉ còn nhịp tim đang xao động càng lúc càng rõ ràng. Nếu không có biến cố kia, có phải chúng ta sẽ không trở nên như ngày hôm nay? Trì Nhạc mở cửa, xuống xe, đi về phía nhà của Lục Tỷ. Đập cửa. Không có ai trả lời. Lại đập cửa. Vẫn không có ai trả lời. Lục Tỷ đã ngủ. Đập cửa, điện thoại di động oanh tạc. Điện thoại di động của Lục Tỷ ở trong bóng đêm lóe lên, kèm theo tiếng ồn khó nghe.

“Về đi.” Cửa mở ra, Lục Tỷ có chút ngái ngủ, tính khí đặc biệt không tốt. Đang trong chăn bị dựng dậy, vẫn là mặt buồn ngủ không chút biểu tình. Trì Nhạc cười. Lục Tỷ nói xong muốn đem cửa đóng lại, lại bị Trì Nhạc một tay ngăn trở.

Một túi quýt lớn được đưa vào qua khe cửa. Lục tỷ gắt gao nhìn chằm chằm cái túi lớn đựng quýt, trong ánh mắt xuất hiện một tia giãy giụa. Trì Nhạc giờ giờ túi quýt trong tay lên.

“ . . .” Lục tỷ lắc mình, miễn cưỡng để cho hần vào phòng. Chỗ ở của Lục Tỷ rất nhỏ, một cái giường, một cái bàn một cái ghế, cái gì khác cũng không có. Trì Nhạc kéo ra cái ghế ngồi vào chỗ của mình, nhìn Lục Tỷ quần chân đi đi lại lại trong phòng.

Lục tỷ đem túi quýt ném tới mép giường, lại chui trở về chăn trùm đầu ngủ. Trì Nhạc cũng không đáp lời, liền ngồi ở trên ghế nhìn hần, không nhúc nhích, âm tình bất định. Lục tỷ đem chân vén lên gào lớn: “Trì chim to, cậu xong chưa!”

Trì Nhạc không nói một lời, dựng Lục Tỷ từ trên giường dậy.

“Sao đã nhìn đủ được?” Hấn mặt lạnh. “Cậu đáng yêu như vậy, rất thích hợp đặt ở trong ánh mắt tôi.” Trì Nhạc hướng hấn cười.

“Con mẹ nó cậu giống như có bệnh!” Lục tỷ không thể nhịn được nữa, đem một quả quýt ném tới giữa ngực Trì Nhạc. Sau đó lại mặt đen đuổi đi hấn.

“Cậu đi đi, tương thân (gặp mặt để kết thân) gì đó tôi không cần.”

“Ngồi một hồi nữa thôi.” Thật ra thì có đầy bụng lời muốn nói, lại không nói ra miệng, sống ở nơi có người, ta cảm thấy còn dễ chịu hơn, Trì Nhạc ngã lên ghế, tay khoác lên trên ghế dựa, mặt chôn trong cánh tay, nhìn qua giống như đứa bé.

“Muốn chơi pháo bông không?” Hấn buồn bực hỏi.

“Thần kinh.” Lục tỷ thanh âm không vui.

“Tôi không ngủ được, đi ra ngoài chơi pháo bông đi.” Trì chim to làm nũng.

“Cũng không phải là năm mới, ở đâu ra pháo bông.” Lục tỷ tức giận đem đầu từ trong chăn chui ra ngoài.

“Tôi mua rất nhiều, năm ngoái mua.” Trì nhạc nói xong, thần bí lấy ra một cây pháo bông nổ từ trong túi áo.

“Cậu có phải bị bệnh hay không, trì chim to.” Lục tỷ nháy mắt, không giải thích được nhìn nam nhân cao to trước mắt đang chạy tới làm nũng.

“Cậu có nhớ hay không, có một năm Thanh Minh, cậu muốn chơi pháo bông, tôi lại không nhớ đi mua, sau này mỗi năm, tôi đều có chuẩn bị sẵn pháo bông a” Trì Nhạc cười.

Phía bên ngoài cửa sổ, h trăng chiếu khi hấn luân khuếch rõ ràng trên mặt, ánh trăng sáng tỏ chiếu lên gương mặt họ, xóa đi những tâm tư và sự trưởng thành, cũng rửa đi lớp mặt nạ ngụy trang, dường như lại trở về cái thời mà họ mới quen nhau. Hai đứa trẻ bé con cùng nhau lăn lộn trong bùn đất .

Trì Nhạc mỗi khi trở về nhà quên làm bài tập đều đem toàn bộ bài tập của Lục Tỷ xóa tên đi, oai oai hùng hùng viết tên mình lên trên, chủ nhiệm biết sao được a. Bọn họ quen nhau bao lâu rồi? Hơn nửa đời đều đã ở cùng bên nhau. Lục tỷ cảm thấy người trước mắt này, có lúc quen thuộc, có lúc, cũng rất xa lạ.

“Tôi con mẹ nó năm nay muốn thả cá lồi, lựu đạn, tại sao không chuẩn bị đi?”

“Cậu muốn sao? Để tôi đi chuẩn bị ngay”

“ . . . Ngủ! Dài dòng nữa liền cúp cho tôi!” Lục tỷ nói xong, lại cắm đầu vào trong chăn mà ngủ.

Cậu không hiểu được sự khác thường của Trì Nhạc cùng việc tổ chức buổi lễ tốt nghiệp mỗi năm 1 lần của FIT có quan hệ gì. Cậu đã từng hỏi hấn có gì muốn nói sao? Trì Nhạc đều trả lời là không có. Nếu như vài năm trước, hấn đem đáp án của hấn cho cậu, như vậy hiện tại, cũng không cần lúc nào cũng ba lần bảy lượt lượn qua lượn lại trong cái ngõ cụt này.

Lục Tỷ thở dài, ánh mắt trong trẻo nhẹ nhàng khép lại. Hương thơm của quýt lại truyền vào từng hơi thở. Trì Nhạc giọng lạnh tanh, nói: “Lúc nào về thăm nhà một chút? Về ăn một bữa cơm. Trần tiểu thư nhớ người, ta cũng chịu rồi”.

Một đôi bàn tay ôn nhu giúp hấn vén chăn. Nhẹ nhàng khép cửa lại, mỗi chuỗi những tiếng bước chân đầy tịch mịch biến mất dần trong màn đêm.

Lục Tỷ mở mắt ra, bên cạnh gối đầu để một quả quýt vừa được lột vỏ.

“Trì chim to, cậu thật sự rất giáo hoạt” Con người trong vắt như thủy tinh nhìn ánh trăng chiếu rọi xuống, thực làm người ta đau lòng.

5. Fly In Shallow - Chương 5

Trừ tịch (giao thừa) hàng năm đặc biệt trống trải.

Đường phố náo nhiệt bất chợt cũng trở nên vắng vẻ. Tất cả mọi âm thanh đều ngừng lại. Không xe cộ, không người qua lại, chỉ còn một màn đêm yên tĩnh. Chỉ có đèn đường vẫn đang toả những tia sáng không mấy ấm áp theo đúng nhiệm vụ của mình.

Có một chút ánh sáng chợt loé , ông ông ông. Tình cờ có một chiếc xe lướt qua, kéo theo sau đuôi một vệt dài màu đỏ, rồi lại biến mất vào trong bóng đêm.

Một tiếng thở dốc hổn hển, tiếng ma sát của quần áo, cổ gồng tiếp tục bước chân. Lục Tỷ công bà Trì chạy như điên. Đôi mắt phủ đầy tia đỏ, hàm răng gắt gao cắn chặt môi, đôi tay nổi đầy gân xanh, gồng sức công lấy người trên lưng. Đôi chân dài thoăn thoắt chạy trên đường phố, tuy hoảng hốt nhưng bước chân lại rất vững vàng. Dấu chữ thập màu đỏ lộ ra vài tia sáng trong đêm.

Trong thoáng chốc, Lục Tỷ như trở về địa phương quen thuộc, khi còn bé dựa vào người bà ngoại nghe chuyện xưa. Đôi tay nhỏ nhanh chóng lột trái quýt, một để vào trong miệng bà ngoại, một tự cho vào miệng. Quả quýt chua ngọt không kịp chờ đợi mà nổ tung trong miệng. Đó là hương vị mà cậu yêu thích, chua chua ngọt ngọt, hoà quyện trong miệng.

Một chiếc thuyền giấy trôi trên sông, một chiếc tiếp nối một chiếc, chuỗi thuyền giấy màu trắng nhẹ nhàng trôi trong quá khứ. Bé Lục Tỷ nhảy cẫng lên, bước nhanh qua những bậc thang bằng đá xanh, đứng nhìn quanh bờ sông. “Bà ơi, nhìn kìa!” Giọng sữa (nãi âm) trong trẻo vắng vắng trong bóng đêm. Quay đầu lại, không có bà ngoại cùng chiếc quạt bồ, chỉ có những bậc thang lạnh lẽo.

Lục Tỷ bừng tỉnh từ trong mơ, những ánh đèn trong phòng bệnh làm nổi bật những giọt mồ hôi lạnh trên gương mặt cậu. Hai tay nắm chặt chiếc áo yếm (hung châm-> áo ngực __,-) được làm bằng thủ công tinh xảo, bên trên được tỉ mỉ thêu hai chữ “C.C”)

“Lục Tỷ”, âm thanh Trì Nhạc gọi đến làm Lục Tỷ tỉnh táo lại. Trên hành lang dẫn đến phòng phẫu thuật, Trì Nhạc cao lớn đang đứng đó.

“Tiểu Đểu Nhi?” hần khe gọi, cẩn thận bước đến.

Gương mặt quen thuộc xuất hiện càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ ràng. Tâm trạng mãnh liệt bị đè nén trông lồng ngực như đang cố tìm lối ra. Cánh tay mạnh khoẻ của Trì Nhạc vòng tới, cảm nhận được Lục Tỷ đang căng thẳng, đôi mắt đỏ mưng, chân mày nhíu lại, môi khê run. Trì Nhạc cảm thấy trong tim như đang có một thứ gì đó đè nén, tim như ngừng đập. Hần không khỏi buộc chặt tay, đem thân thể lạnh như băng của Lục Tỷ ôm vào trong lòng. Hần cẩn thận, thăm dò, chạm đến hai bàn tay của Lục Tỷ, ôn nhu liếm.@@ “Trì Đại Đểu, cậu đâu rồi?”

Trì Nhạc nghe thấy âm thanh hơi khàn khàn lọt vào tai như xuyên thấu qua lồng ngực. Bất chợt suy nghĩ chậm lại.

“Cậu đi đâu rồi?” Trong phút chốc tất cả mọi bi thương kiềm nén như vỡ oà, Lục Tỷ kiên cường sụp đổ, mặc cho bản thân khụy ngã trong lòng Trì Nhạc, một lần lại một lần chất vấn.

“Cậu đi đâu?”

“Đi đâu?”

Cậu đã bỏ rơi rất nhiều, rất nhiều người, chính cậu cũng không biết vì sao mình lại bỏ rơi họ. Trì Nhạc siết chặt cánh tay, đem Lục Tỷ bắt an, sợ hãi toàn bộ ôm vào trong ngực.

Trước đây, hần không nghĩ đến sẽ có một ngày thiếu niên Lục Tỷ này lại có một vị trí không nhẹ trong lòng hần. Hần chưa từng yếu đuối, lúc nào cũng nghênh cao đầu, đáng vẻ kiết ngạo. Hần thích chọ ghẹo cậu, thích cùng cậu thân mật, thích ôm lấy bờ vai cậu, nhu nhu tóc, nhìn cậu nhướng mày hất tay hần ra.

“Trì Đại Đểu!” Cậu kêu to tên của hần, tỏ vẻ tức giận, lại như mang theo một chút cưng chiều. Đúng vậy, cả thế giới đều sủng hần, cưng chiều hần, tất nhiên Lục Tỷ cũng không thể ngoại lệ. Nhưng không biết vì

sao, hắn luôn cảm thấy không đủ, không thể thỏa mãn. Hắn không thể chịu được khi nhìn thấy Lục Tỷ nói chuyện cùng người khác, cùng người khác thân cận, hắn sẽ tức giận, vô cớ tìm phiền toái (muốn gây sự).

“Trì Đại Điều”, Cậu kêu tên của hắn, giọng mang chút rầu rĩ. Có lẽ, trong lúc hắn còn chưa hiểu chuyện, Lục Tỷ sớm trưởng thành. Trì Nhạc ghé vào tai Lục Tỷ, nhẹ nhàng dỗ dành cậu: “Tớ trở lại rồi. Tớ trở lại rồi. Tớ trở lại rồi. Tiểu Điều Nhi”

Những lời chưa thể nói ra, những tâm sự còn đang cất giấu, tất cả không quan trọng, so với người trước mắt này. Trì Nhạc chỉ muốn siết chặt vòng tay, đem Lục Tỷ yếu ớt ôm vào trong lòng.

Tớ thích cậu.

Vừa mới được tỏ tình ở KTV, trước thân thể mềm mại của con gái, trước ánh mắt hâm mộ của bạn bè cùng những âm thanh ồn ào náo nhiệt. Tất cả đều trống rỗng, chỉ có âm thanh của Lục Tỷ, thân thể của Lục Tỷ, đã chiếm hết tâm trí hắn.

Thì ra tớ thích cậu.

Trì Nhạc cúi đầu, yên lặng đem lời tỏ tình này chôn trong lòng, đợi cho nó vươn mầm, trổ hoa, lại lo lắng không biết hạt giống ấy có thuận lợi lớn lên? Ánh mắt lạnh căm của cậu, dáng vẻ cười đùa của cậu, lúc ra vẻ quật cường không chịu thua, lúc cố chấp nhẫn nại một mình, tất cả đều là của hắn, tất cả đều khiến hắn điên cuồng.

Hắn sờ tay của cậu, gương mặt của cậu, thật lạnh lẽo. Trong căn phòng bệnh vắng vẻ, chỉ có một chút ánh sáng ảm đạm, Lục Tỷ tựa lên giường bệnh ngủ thiếp đi, gương mặt yếu ớt trông như một đứa bé. Cậu ngủ không yên giấc. Trì Nhạc ngồi bên cạnh cậu, khoác cho cậu chiếc áo của hắn. Thời gian như ngừng trôi. Trên giường bệnh, bà Trì từ từ tỉnh dậy, bà mơ hồ đem tất cả thu vào trong mắt. Bây giờ nghĩ lại, khi còn trẻ, đó là lần đầu tiên hắn muốn có một gia đình thật sự.

6. Fly In Shallow - Chương 6

Trong một quán cà phê yên tĩnh ở trung tâm thành phố, có vài ba người đang trò chuyện, một số thì cúi đầu chụm lại chơi game, chỉ có riêng Lục Tỷ là khác biệt. Cậu một mình ngồi một bàn, tập trung tinh thần chơi Sudoku, nơi khoe miệng vươn chút ý cười.

“Mau nhìn, anh đẹp trai kìa” Nhân viên phục vụ A trở lại quầy làm việc, che mặt nhìn tên đồng nghiệp B không biết tiết tháo kia.

Nhân viên phục vụ B đẩy mắt kính, vừa nhìn vừa tấm tắc : “Wow, người thật cao, chân thật dài”

Nhân viên phục vụ A tỏ ra thần bí : “Cậu biết người ta đang làm gì không ?”

Nhân viên phục vụ B cười dâm dăng bỉ ổi: “Xem AV”

Nhân viên phục vụ A nói nhỏ : “Chơi Sudoku”

Nhân viên phục vụ B cách trông kính, đảo cặp mắt trắng dã, vẻ hăng hái biến mất trong nháy mắt : “Chuyện bé xé to”

Trong lúc hai nhân viên phục vụ còn đang chỉ choé với nhau thì cửa kiếng bị đẩy ra. Có một người bước vào, chân mang giày da, người mặc áo khoác, cổ đeo khăn lụa, ngực mang cài áo tất cả đều được làm thủ công tinh xảo.

“Đoán! Đoán! Đoán xem ta là ai!” Ngay lúc này xuất hiện một ánh mắt phía sau lưng Lục Tỷ. (Ta nghĩ là sau lưng... nhưng tác giả viết là sau lưng a...)

“Người tới trễ, Trần tiểu thư” Lục Tỷ khoe miệng hiện lên vẻ ôn nhu tình tứ khó thấy.

Trì nãi nãi hài lòng ngồi vào vị trí đối diện với Lục Tỷ, thần thái hưng phấn, trên mặt còn vương nét thiết nữ yêu kiều để lại. “A! Kem Băng Kỳ Lâm mà ta thích nhất!”

“Chính là để phần chờ người đó” Lục Tỷ một tay chống đầu, một tay đặt ở mặt bàn gỗ theo nhịp, đầy vẻ chán chường.

“Lại đang chơi sudoku à?” Trì nãi nãi sờ sờ cổ, mặt tỏ vẻ chê bai “Người mau tu luyện lại, cái này nhắm mắt cũng làm được” Dứt lời đem que kem ngậm vào trong miệng, vẻ mặt hưởng thụ, đôi lông mày cũng dần giãn ra.

“Hôm nay chúng ta đi nơi đó chơi nha!” Trì nãi nãi ăn kem Băng Kỳ Lâm, một bên gấp gấp hỏi.

Lục Tỷ đưa tay lên mép nàng xoa sạch vết kem, rồi đưa vào tay vào miệng. Mí mắt hàm chứa ánh cười.

“Trần tiểu thư muốn đi chơi đâu nào?” Lục Tỷ vẫn tay chống đầu, ánh mắt tà tà nhìn tới, thanh âm lười biếng lại quyến rũ vô cùng.

“Hình như hãng phim của Hollywood mới ra phần mới đấy” Trì nãi nãi hưng phấn đề nghị.

“Lại xem phim? Rất ồn ào” Lục Tỷ không chút hứng thú, nhàm chán nằm vật xuống bàn.

“Vậy người đeo tai nghe đi là được” Trì nãi nãi vẫn bá đạo quyết không cho cãi lời.

Lục Tỷ còn định phản kháng đã bị Trì nãi nãi lôi kéo ra đến tận cửa.

“Ai da, ta vừa mới nhìn thấy gì?” Đồng nghiệp B đỡ mắt kính, đẩy người phục vụ đang đơ người.

“A! Khẩu vị đủ nặng a...” Nàng sờ cằm một cái, bật ra lời cảm thán.

Ở cửa rạp chiếu phim. Khoảng bảy tám giờ, từng đám mây hồng hồng ngắt quãng trôi trên nền trời, ngoài cửa rạp người người tấp nập qua lại, còn có một tiểu tử đang đánh Ghita.

Trước mặt đặt một cái mũ, bên trong rải rác mấy tờ tiền. Dựa vào lan can tay cầm đàn, trên có ghi 3 chữ - Ta yêu người, bên cạnh là mấy ký hiệu âm nhạc xiêu xiêu vẹo vẹo. Tiếng hát trong trẻo xuyên qua cả những tiếng ồn của xe cộ, lộ ra một chút yếu ớt, nhưng vẫn chứa đựng trong đó đầy sức sống.

Tiểu tử tùy ý nhảy lên lan can mà ngồi, mặt ngược lên, hai mắt nhắm lại, vô cùng say mê mà hát.

Trì nãi nãi đi tới. Không nói lời nào vỗ tay liên tục.

Tiểu tử mở mắt ra, thấy thật là nhiều người vây quanh xem, liền cảm động mà vành mắt nóng rực.

Lục Tỷ đi từ rạp chiếu phim ra, thì thấy hai bà cháu đang khoái trá cùng chơi một chỗ với nhau. Tiểu tử ca hát, còn Trì nãi nãi thì vỗ tay đánh theo nhịp, dừng hỏi tại sao lại nhiều người tỏ vẻ kinh ngạc tới vậy.

“A, người có thể hát bài ”Ma lực của ái tình” của Diệu Ly hay không?” Trì nãi nãi ánh mắt hấp háy tỏ vẻ mong chờ.

“Bài này đã quá xưa cũ rồi” Tiểu tử ngao ngao cảm thán.

“Ta cũng đã già rồi mà, chả lẽ lại bảo người hát HOT” Trì nãi nãi liếc một cái.

“Nãi nãi, HOT giải tán lâu rồi mà...”

“Phí lời nhiều quá vậy, mau hát”

”Ánh trăng tối nay hết sức ảm đạm chỉ vì kia ma lực của ái tình

Gió xuân tối nay hết sức ảm áp chỉ vì ma lực của ái tình

Tiếng đàn nhẹ

Đình a linh a linh đình a linh a linh

Người nghe đường nào ngọt ngào

Lòng của ta

cách cách cách cách

Giống như hết sức nhiệt liệt

Hoa nhi tối nay đưa mùi thơm ngát chỉ vì ma lực của ái tình

Giống như hết sức nhiệt liệt

Hoa nhi tối nay đưa mùi thơm ngát chỉ vì ma lực của ái tình

Chỉ mong hai chúng ta vĩnh tương chiều rộng địa không chia cách ngọt ngào mật mật

Bất kể biển cạn đá mòn có một ngày thiên địa cũng biến dị

Cũng nguyện hai khóa tâm ở chung một chỗ ca tụng kia ma lực của ái tình ”

“Lạp lap lap lap lap... Hả? Lục Tỷ?” Tiểu tử ngẩng đầu liền thấy người quen ngay trước mắt “Cậu sao lại ở đây? Đã lâu không gặp, bây giờ không còn cùng Trì Nhạc dính thành một khối nữa à?”

Lục Tỷ nhìn đối phương đem đàn Ghita đặt xuống một bên, từ trên lan can nhảy xuống, gãi ót lộ ra gương mặt trẻ con thành thật, còn chưa kịp trả lời cái gì thì đã bị Trì Nãi Nãi giành lời “Người quen cháu ta?”

“Cháu của người?” Tiểu tử chỉ chỉ Lục Tỷ, kinh ngạc nói “Thật không ngờ đây lại là nãi nãi của cậu nha. Nãi nãi của cậu thật hài hước”

“Người mới buồn cười! Nãi nãi cái gì mà nãi nãi. Gọi ta là Trần tiểu thư” Trì Nãi Nãi giận dữ.

Tiểu tử bị chọc đến cười lớn.

“Đỗ Trạch, sao cậu lại đi mãi nghề như này?” Lục Tỷ quan sát Đỗ Trạch từ trên xuống dưới, người này vẫn như trước, lúc cầm Ghita cũng chẳng khác lúc không cầm là mấy, chính là hình tượng ngốc nghếch ngọt ngào. “Ngây ngốc ở công ty thật là khó chịu, ôn lại kế hoạch làm nghề thuật gia của chúng ta nha!” Đỗ Trạch nói xong, vỗ phát vào vai Lục Tỷ: “Cậu còn nhớ khi đó tôi, cậu, Trần Đẩu còn có Trì Nhạc cùng nhau đi ăn xin không?” Đỗ Trạch vừa nói vừa bày ra một dáng vẻ giơ tay giơ chân đầy khoa trương, chọc cho Lục Tỷ cười đến cong cả khoe miệng.

“Đỗ Trạch, mau thu dọn, thành quần tới rồi, chạy mau!” Đỗ Trạch nhảy dựng lên, từ một chiếc xe dừng lại ngay bên cạnh ló ra gương mặt râu ria xồm xoàm, hướng về phía Đỗ Trạch ngoắc ngoắc “Mau mau mau đừng đùa! Ngày mai người không đi làm nữa thì công ty phá sản mất!”

“Nhanh như vậy!” Đỗ Trạch lắc đầu, ôm lấy gia sản liền hướng chiếc xe mà chạy, lúc gần đi hẳn còn không quên nói mấy lời cuối cùng với Lục Tỷ “Đúng rồi, ta vừa mới rời Đế Đô, bây giờ quay lại Hàng Châu rồi, hôm qua vừa mới thành lập công ty âm nhạc, nếu rảnh nhớ cùng Trì Nhạc qua uống chén trà nha!”

Đỗ Trạch còn muốn nói, liền bị nam nhân nọ lôi lên xe, nhấn ga một cái, xe như một làn khói bay đi mất chẳng còn thấy chút bóng dáng.

“Cái đứa trẻ này ngốc ngốc đáng yêu quá vậy” Trì Nãi Nãi cảm thấy vui vẻ “Ai, phim có phải sắp chiếu rồi đúng không? Mau vào chiếm chỗ tốt”

Lục Tỷ bất đắc dĩ “Chúng ta vừa đặt chỗ rồi, không cần phải đi chiếm...”

“Ồ nhạt nhẽo! Đúng thật là chẳng hiểu chút phong tình nào” Trì Nãi Nãi nói xong, kéo Lục Tỷ hướng về rạp chiếu phim mà đi.

Bộ phim kéo dài hai tiếng mới kết thúc, lúc này đường phố đã trở nên yên tĩnh hơn hẳn, hầu như là chẳng còn có người nào.

Trì Nãi Nãi vẫn còn đang lẩm nhẩm bài “Ma lực của ái tình”, giống như thiếu nữ vậy, dang rộng hai cánh tay, bước một chân trên gờ đất ở vỉa hè.

Lục Tỷ một bên bước đi chậm rãi theo sau.

“Đám bạn già của ta ngày đó cũng toàn hát bài này” Trì Nãi Nãi nhớ lại quá khứ “Người đời sống thống khoái nhất là khi có thể nói lời yêu đương, còn nếu không thì đúng là sinh ra trên đời này để chịu tội”

“Thời đó chẳng phải có *chỉ phúc vi hôn* sao?” (* : phần này mình không hiểu lắm, ai hiểu thì chỉ mình với nha, liệu có phải liên quan đến mấy vấn đề kiểu có chồng rồi hoặc có đeo nhẫn không ha...)

“Nhưng ta là tự do luyện ái” Trì nãi nãi nhảy căng lên, chỉ vào cây kim gài trước ngực “Thấy không, lễ vật cầu hôn đó”

“Thật lãng mạn” Lục Tỷ khen.

“Ta không phải vì vậy mà gả cho Tiểu Lãng đâu nha” Trì nãi nãi ngang ngược hất cằm “Chủ yếu là do lão đầu tử đẹp trai”

Lục Tỷ bị chọc cười.

“Ta đây sẽ về tìm cho ngươi một cô gái đủ tiêu chuẩn, tuyệt đối không thể để tiểu tử Trì Nhạc không biết xấu hổ kia phá rối nữa” Trì nãi nãi tay giơ nắm đấm, tựa hồ rất tức giận.

Lục Tỷ cầm tay che miệng ho liên tục “Không gấp. Với lại cháu cũng không thể thích nữ”

“Ừ?” Trì nãi nãi dừng hoạt động cánh tay, đứng hình nhìn chằm chằm Lục Tỷ: “Cũng không thể thích nam” Lục Tỷ bổ sung thêm.

“Tại sao vậy?” Trì nãi nãi hỏi.

“Chính là cảm thấy, ở một mình cũng rất ổn”

Trì nãi nãi vỗ vỗ bả vai Lục Tỷ, vẻ mặt thâm trầm “Hai người ở chung một chỗ không có nghĩa cháu sẽ mất đi cái ta tự tại đâu. Trì lão đầu đã bảo vậy” Nói xong lại hướng cậu nháy mắt mấy cái. “Trần tiểu thư vốn cũng là người theo chủ nghĩa độc thân, vậy biết tại sao vẫn chấp nhận gả đi không?”

Lục Tỷ lắc đầu một cái. Thật ra cái chuyện xưa lắc xưa lơ này cậu đã nghe nhiều lần lắm rồi.

“Trì lão đầu thời điểm đi cầu hôn ta nhớ ông ấy cái gì cũng không mang, chỉ mang đúng một cây hung châm này, phía trên có khắc c.c, nghĩa là họ cả hai, Trì, Trần. Ông ấy không lấy tên tuổi gì, chỉ khắc hai chữ c, cho dù họ của bọn ta đều giống nhau” Trì nãi nãi nói xong, ngón tay cẩn thận vuốt ve chữ khắc trên cây hung châm.

“Trì lão đầu nói với ta rằng, ở chung với ông ấy, ta vẫn là ta, bất kể sau này thành cái dạng gì cũng sẽ vẫn được tự do, dặn rằng ta không được quên lý tưởng cùng đam mê của ta. Cuộc đời ta vẫn như vậy, chẳng qua là nhiều thêm một người cực kỳ yêu thương ta mà thôi”

“Trần tiểu thư thật là hạnh phúc” Lục Tỷ nhìn về phía nàng, từ nhân trung thở ra một hơi dài.

Trì nãi nãi lại đắc ý, hừ hừ mà cất giọng hát.

“Cháu nói xem, Trì lão đầu là người lãng mạn như vậy, thế nào lại sinh ra Trì Thiên Hoa cùng Trì Nhạc tư bản chủ nghĩa tay sai như thế?” Trì nãi nãi khó hiểu.

Phía bên này, hai bà cháu chơi đến cao hứng, xem phim rồi cơm nước xong xuôi đâu đấy rồi vẫn luyện quyền không rời.

Phía bên kia, viện dưỡng lão đã sớm muốn nổ tung.

Y tá Thái lại phát hiện ra căn phòng cao cấp này lần nữa trống không, liền chạy như bay đến hành lang trong hỏi “Các người, có ai thấy Trì nãi nãi đâu không?”

Người bên phòng đơn rướn cổ nhìn lên, vô tội trừng mắt nhìn.

Một vị bác sĩ đi qua nghe vậy mặt liền hiện lên vài vệt đen.

“Lại? Chạy? Nữa?” Y tá Thái một hơi không suyễn gào lên “Các người ở đây đều là thanh niên khỏe mạnh, có sao không thể trông nom nổi cả một lão thái thái?”

Năm phút sau, điện thoại của Trì Nhạc vang lên, trên màn hình hiển thị “Phía trước có thể có phản ứng” sáu chữ to.

Thường A Nhất mặt ngơ nhìn chằm chằm màn hình, suy ngẫm về ý nghĩa của sáu chữ này.

Tiếng điện thoại vang lên liên tục, khiến Allen ở bên cạnh khó chịu.

Thường A không thể làm gì khác đành nhận điện thoại.

Y tá Thái tức giận gào thét điên cuồng “Trì Nhạc!!!!”

Thường A vội vàng bật microphone lại ngăn cho âm thanh khuếch tán ra “Cái đó... Trì Nhạc đang họp..”

Y tá Thái “Họp? Con bà nó chạy! Cô hỏi hần xem có còn muốn họp nữa không!”

Thường A sau khi nghe xong, tắt bật chạy tới phòng Emma không gõ cửa liền đã xông vào.

“Trì Nhạc!!! Không xong!!! Trì nãi nãi chạy rồi!!!”

Trì Nhạc cau mày nhận lấy điện thoại di động, liếc mắt nhìn một cái rồi vô cùng bình tĩnh nhận điện.

“Trì Nhạc” giới thiệu vô cùng đơn giản, rồi duỗi tay đưa điện thoại ra xa.

“Trì!!! Nhạc!!!!!!!!!!!!” Tuyệt kỹ sư tử hồng của y tá Thái lại một lần nữa được phát huy.

“Đi nhé.” Trì Nhạc đề nén thanh âm, đối Emma dương dương cầm, coi như là chào hỏi, liền bước nhanh ra khỏi phòng họp nhận điện thoại.

Thường A vẫn còn đang giữ nguyên tư thế hùng hổ lúc xông vào, nhìn Emma sắc mặt không tốt.

“Nhất thời xung động, nhất thời xung động” Thường A một mặt cười haha ngượng ngùng, một mặt nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Emma thở ra một hơi, trong lòng ghen ứ. Nàng từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp thuốc của nữ, ưu nhã rút ra một điếu, châm lửa hút.

Ngón tay đỡ trán, đầu đau nhức.

Đông. Đông. Đông. Có người gõ cửa.

Ba tháp, tiếng động mở khóa rất nhẹ nhàng, rồi ngay lập tức lại đóng lại.

Emma ngồi một mình trong phòng làm việc, trên bàn để một tập tài liệu, trên đó có viết:

FIT triển 2000 - 2015.

Emma lật tới năm 2009, lại lật sang trang 2011.

Chỉ có năm 2010 là để trống.

Điện thoại trên bàn làm việc vang lên, hiển thị một dãy số.

Emma nhìn lướt qua, cầm điện thoại lên, đi tới nơi xa nhất phía bên cửa sổ.

“Tôi ở chỗ này cũng khá thuận lợi, còn cậu?”

“Trong dự liệu. Cũng có chút không ổn”

“Trì Nhạc phản ứng gì?”

“Trì Nhạc? Hần rất thông minh, không có tức giận, nhưng cũng không cho bọn tôi quyền thương lượng” Emma đem điếu thuốc còn đang hút dở dí xuống gạt tàn.

“Nga?” Thanh âm của Nam Cực nghe ra có nhiều phần hăng hái.

Emma dùng tay gỡ tóc sau gáy ra, ánh mắt trở lại trạng thái thanh tĩnh bình thường.

“Nhập gia tùy tục, tôi sẽ đưa cho cậu ta” Ngón tay thon dài đặt lên tập văn kiện trên bàn.

Văn kiện trên đó có viết hai chữ “LỤC TỶ” .

7. Fly In Shallow - Chương 7: Dám Cùng Người Của Ta Tương Thân?

Trì nãi nãi cơm nước no nê liền quay lại căn phòng ngủ nho nhỏ của mình, liếc mắt thấy bóng dáng một người cao lớn ngồi bên mép giường, giường đôi mắt lên nhìn mình ngày càng tới gần.

“Lại đi hẹn hò với tiểu điều nhi hả?” Trì Nhạc hơi mím môi, răng hàm siết đến kêu răng rắc.

Trì nãi nãi đem cái túi ném lên đệm, kêu ba một tiếng, hai chân gõ gõ xuống đất tỏ vẻ thích thú.

“Nãi nãi, bà ra ngoài chơi với cháu chả lẽ không thể lưu lại cho bệnh viện một lời dặn dò hay sao? Không để cho bà làm việc, không có nghĩa đồng ý cho bà chạy loạn, bà nói xem...”

“Lại bắt đầu rồi” Trì nãi nãi che lỗ tai.

Trì Nhạc người này trước mặt người nào mà không thân quen thì tỏ vẻ thâm sâu khó lường, nhưng chỉ cần bị hấn để ý thì hấn liền biến thành một người thực nóng nảy, cả ngày lải nhải cảm râm như mụ đàn bà, rất phiền phức. (=)))))) ôi như mụ đàn bà có khổ không)

“Ta hỏi người! Chuyển tiểu điều nhi đi tương thân phải làm như thế nào?” Trì nãi nãi chợt nhớ ra đòn sát thủ trong tay.

Lúc này lại đến lượt Trì Nhạc ngơ ngác.

“Hồng rồi” Hấn thành thật khai báo.

“Hồng? Hồng rồi?” Trì nãi nãi nhảy cẫng lên, cầm cây trượng lên quơ quơ.

“Nãi nãi bà đừng náo loạn nữa” Trì Nhạc bày ra vẻ mặt bất lực.

Trì nãi nãi không phục “Ta đưa tới cho tiểu điều nhi một người bạn đời đây là náo loạn sao?”

“Vậy sao bà không kiếm cho cháu một cô đi?”

“Ta đây chẳng phải vẫn chưa muốn có họa hại người sao?”

“.....”

“Ta không quan tâm, thế nào cũng phải cùng cô nương nhà người ta ăn một bữa cơm, người nghĩ rồi tự lựa mà làm”

“Được, không phải cũng muốn tương thân sao? Cháu đi!”

Hai, ba giờ chiều ở quán cà phê vắng không một bóng người.

Bộ phim đang chiếu đó là một bộ phim có từ rất lâu rồi “You have got a mail”

Vẫn là Chen Coffee (tác giả: Ta ít đi cà phê nên cũng không thể nghĩ ra chỗ thứ hai ==), nhưng không phải chỗ cũ mà Lục Tỷ từng ngồi, lần này đối phương ngồi ở phía ngoài. Lần này đối phương đã đổi thành một cô gái khác. Cô này gương mặt nhỏ bé điềm tĩnh, khoác áo lông mềm mại, chân đi giày bệt.

Tay khuấy cái ly, Lý Tô vừa nằm dài lên mặt thủy tinh mà hít thở, vừa vẽ vẽ cái gì đó ở trên giấy. Bị gió thổi qua, tóc khẽ bay, nhẹ nhàng mềm mịn như lông mèo.

Đôi mắt to như hạt bồ đào liếc qua liếc lại, vẻ mặt lại hết sức chuyên chú.

Trì Nhạc phong trần mà đẩy cửa đi vào, vẻ mặt không có biểu tình gì.

Trên màn ảnh đang chiếu đến cảnh cửa hàng sách cũ Katherine, màu sắc sắc sỡ đến quái dị.

“Ha ha” Thanh âm kỳ dị từ trên cửa sổ truyền tới.

Trì Nhạc quay đầu.

Thấy ở đó có một cái đầu rối bù, bả vai núp trong chiếc áo lông mềm mại, nhìn qua thực giống một con mèo nhỏ.

Lông mi thật dài khẽ lay động, gò má cao, béo mập khả ái.

Lý Tô hướng Trì Nhạc vẫy vẫy tay.

Trì Nhạc cảm thấy thật khó hiểu, vị thành niên cũng có thể đi xem mắt sao? Trong lòng hấn OS.

Hơi cau mày, hấn bước tới.

“Anh thật to nha” Lý Tô nháy mắt mấy cái, nở một nụ cười, thanh âm vô cùng sinh động.

Trì Nhạc có chút ngoài ý muốn. Phần lớn người nhìn thấy hấn đều sẽ nói nhìn anh trông thật là cao to quá, ai ngờ người này lại chỉ nói hấn “to”.

Trì Nhạc đi thẳng vào vấn đề “Người cô cần tìm sẽ không tới, đành làm phiền cô cùng tôi ăn một bữa cơm rồi”

Lý Tô mắt hấp háy “Thật? Vậy là có lý do để được ăn một bữa rồi”

Trì Nhạc bất ngờ, hơi khép mi mắt, thuận thế đặt chân để lên cái băng ghế.

Khoảng hơn sáu giờ, lúc ấy trời đã tối. Trên cái bàn tròn nhỏ trong quán cà phê, một cây nến không khói đang âm ỉ cháy.

Trì Nhạc cả người thả lỏng ở trên ghế, theo thói quen muốn hút thuốc, nhớ tới Lý Tô ở phía đối diện, tay đang định rút gói thuốc liền dứt lại luôn vào trong túi.

Trước mặt hấn, một ly Kenya AA đã nguội hơn phân nửa. Lý Tô ngồi đối diện hấn, đang vật lộn với một bàn chocolate khúc kỳ.

Khúc kỳ có hơi cứng, cuối cùng Lý Tô đành bỏ cuộc, cầm tay bốc lên đưa vào miệng, vẻ mặt thỏa mãn.

Trì Nhạc chuyện xưa đã nói đến bảy tám lần.

“Cho nên, Trì chim to là biệt hiệu do tiểu điều nhi đặt? Tại sao lại thế?”

Trì Nhạc nhìn chằm chằm Lý Tô đưa ngón tay bết dính đầy chocolate lên miệng mút mát.

Ba mươi tuổi bị đôi môi đỏ mọng này hấp dẫn, hai mươi tuổi với tư thế này thì có thể nhìn sẽ yêu mất.

“Điều đại (Chim to)” Trì Nhạc duy trì tư thế ngồi. Tay để trong túi, đôi chân dài không thể để yên.

Hấn hảo hảo híp mắt lại đôi mắt cười, vẻ mặt như chờ mong chuyện tốt. Thế nhưng người đối diện tuyệt nhiên không cho hấn chút phản ứng nào.

Lý Tô chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu quan sát hấn “Vậy anh nên gọi là David chứ không phải là chim to”

Cô tỉnh táo suy nghĩ một chút, vừa nhanh nhẩu thăm dò “Kia tiểu điều nhi ——”

Trì Nhạc cười.

Hấn lắc lư thân thể “Tiểu điều nhi trong tên có một chữ Tỷ, chim nhỏ yếu ớt không thể ra gió”

“Đủ gượng gạo” Lý Tô khen hấn.

“Tôi chính là thích thân mật với cậu ấy như vậy đấy” Trì Nhạc đem mắt tiến sát đến bên Lý Tô, không để cho người khác chút mặt mũi nào mà tuyên bố.

Lý Tô đương nhiên biết hấn đang tuyên bố chủ quyền, liền lảng tránh đi “Tiểu điều nhi có đặc biệt thích con vật gì không?”

“Quýt. Vẽ. Mèo”

Lý Tô nghe đến mèo thì mắt liền sáng lên “Nghe nói những người nuôi mèo đều có nội tâm rất ấm áp”

Trì Nhạc không chút nghĩ ngợi liền bác bỏ.

“Cậu ấy thích mèo, nhưng chưa từng nuôi mèo”

Lục Tỷ người này xác thực không có ấm áp một chút nào cả.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-be-cong-de-yeu-cau-fly-in-shallow>